

Poema prosaic. Ressenya autobiogràfica. Les llengües que m'habiten

Si escric,
i vaig, de salt en salt, i de mata en mata:
és perquè batallo amb les llengües de la meva casa.

La vida que ens fidelitza amb el compàs de Mozart,
d'aquell que enlluerna filosofant en prosa.

No us hi amoïneu, els versets són en Català;
no podrien ser en australià...!

Però, quina disbauxa! Si no existeix; es tracta de l'anglès en fase 3.

Perquè les dues anteriors podrien ser considerades llengües de co-autor:
l'anglès americà i l'anglès britànic de la reina més rococó.

Perquè de *cookies* només n'entenc quan em trobo a l'àtic.

Ai, no! Sóc senyoreta de te *marocain*, que ho torna tot més àmnic.

Si recopilo viatges i fantasia des del si del meu record:
les llengües forasteres mai m'han fet destorb.

La Mare m'ensenyà que sabia escriure, i perquè m'enfado en Català:
l'epistolar més sonora es prodigà
de *l'Augusta Emèrita*, terra blanca; Poemes abassegats, Maia i Occità.

Així i amb tot, la relació és tant estreta, que el què avui bull:
és una bestreta
d'una mensualitat en forma d'amor molt;
que ja és vell, però sempre nou.

A l'ombra de la història dels Reis de Portugal, jau francesa, la neneta de Puigcerdà
que combrega enmig de boira de safrà:
allò que no vol dir “fardar”, sinó balancejar.

Què bé poder parlar! No és broma; és bonic escriure en dues i tres llengües:
apassionar-te per Salvat Papasseit; Joan Margarit; Montserrat Butxaca;
i d'en Lluís Llac, l'Estaca.

Però si alguna cosa hom ha de saber és que estimar i plorar
va compassat amb la vigília
de llums intermitents;
de cançoners que enlliten allò més bell, que no vell...

Això sí, ancià, que cal no oblidar.

La permanència, d'aquelles coses d'estómac,
que l'almanac enyora!

I pel Portuguès, del meu amic e amat; i, pel Castellà, d'aquell que fou Cosme;
i per l'Anglès, dels que insisteixen en què sigui la llengua – home
passant per la curiositat que em remou *MOTar*: en finès, flamenc, o estonià.

MELANGIA!, que alguna vegada oblidem
el passar del passat:
que despertem oblidats del què sabíem, i que ho sabíem,
si som malalts de Lletres,
siguem-ho sempre
fins que ja no puguem portar trenes.

¡*Qué el saber no ocupa lugar!*, deia la dita:
i que el què ocupà el LLOC fou allò imposat a cop de tira-xines.
Que parlant amb una velleta, que amb prou feines, passada la vuitantena:
aprèn a escriure allò que ha parlat durant una trentena. Per això, roman a Catalunya,
allò que de cor prodiguem:

el nostre pit
per corbata

de sivella
la interculturalitat i el sentiment;
que no és lletreta petita

ni ha de resultar intranscendent

que sigui Catalana
i aflori en el meu accent petit / bastit / glatit

la VOLUNTAT d'aprendre
de la senya d'aquell que ensenya

PER LA LLENGUA.